

[Stetter.]

gentagne gange advaret regeringen mod risikoen for de stærkt stigende statsudgifter — desværre hidtil uden resultat. Vi bliver aldrig trætte af at fremføre og fremhæve det centrale tema i redegørelsen om perspektivplanlægningen, nemlig det offentliges store ressourceforbrug, specielt det offentliges anvendelse af arbejdskraft. Det er denne faktor, som stærkest har bidraget til uligevægten i den samlede danske økonomi, og det er betydningsfuldt, at denne faktor direkte er undergivet politisk beslutning og politisk styring. Dette centrale problem løses ikke ved dansk tilslutning til EF; det er derfor urigtigt at vente til efter folkeafstemningen med saneringen på dette felt, og vi opfordrer igen regeringen og økonomi- og budgetministeren til snarest at fremsætte forslag herom.

Det, vi har behov for, er tilbageholdenhed med offentlige udgifter i indeværende finansår. Målet er at sætte erhvervsinvesteringerne og dermed produktion og eksport i vejret. Den ubehagelige kendsgerning er desværre, at de viser en tendens til fald, og medens der findes en lang række projekter og planer om offentlige, såvel kommunale som statslige, investeringer, så eksisterer der ikke en tilsvarende mangfoldighed af planer og projekter i erhvervslivet. Hverken Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk eller f. eks. egnsudviklingsdirektoratet i Silkeborg har kendskab til rentable industriprojekter, som ikke har kunnet finansieres.

En fundamental ændring af regeringens og folketingsflertallets holdning til virksomhedsledere, til aktieejere, til den private opsparring og til alle de problemer og vanskeligheder, som eksisterer på de private arbejdspladser, er simpelt hen nødvendig for at skabe større interesse for risikobetonede erhvervsinvesteringer.

Vi gør os ikke mange illusioner om regeringens manøvrermuligheder i så henseende, men det er ikke desto mindre påkrævet fortsat at arbejde for en forståelse herfor, fordi befolkningen og fordi landets økonomi ellers ikke opnår det fulde udbytte af den frie adgang til det store marked.

Jeg lyttede meget til den socialdemokratiske ordførers bemærkninger herom og vil gerne sige, at det er meget godt at fremhæ-

ve, hvilken lykke det er at komme i De europæiske Fællesskaber i henseende til f. eks. sociale ydelser, men det er nødvendigt at gøre opmærksom på, at grundlaget for disse sociale ydelser er, at vi har en stigende produktion og en stigende eksport. De mange private arbejdspladser muligheder for forøget produktion og forøget eksport er sammen med et tilpasset offentligt forbrug af kapital og arbejdskraft det ideelle grundlag, som den konservative gruppe har arbejdet og stadig arbejder for at etablere, men der er selvfølgelig også andre opgaver, der skal løses.

Allerede i oktober sidste år anmeldte regeringen, at den snarest ville forelægge folketingets markedsudvalg forslag til en bemyndigelseslovgivning vedrørende fiskeri, landbrug, gartneri m. v. Udvalget har endnu ikke fået forelagt disse udkast, og da vi skal passe gevaldigt på ikke at komme i tidnød, vil jeg opfordre statsministeren til at presse mest muligt på i de respektive fagministerier.

Dette gælder også de ændringer i følgelovgivningen, som endnu ikke er forelagt folketinget. Jeg har ikke et fuldstændigt overblik over dette felt, men jeg mener, at vi mangler f. eks. en løsning på vognmændenes problemer efter 1. januar 1973.

Et helt andet område, som kræver nøje overvejelse og planlægning, er bemandingen af råd, udvalg og administration i EF-institutionerne, idet hele centraladministrationen skal kunne fungere sammen med Bruxelles umiddelbart efter folkeafstemningen. Det gælder i øvrigt også, at folketinget skal kunne fungere sammen med Europaparlamentet efter 1. januar 1973. Jeg mener, at det er af væsentlig betydning at få denne side af markedsdiskussionen belyst, og jeg anmoder derfor markedsministeren om snarest at oplyse tinget eller markedsudvalget om regeringens planer, idet jeg går ud fra, at folketingets præsidium og folketingets ledelse selv ordner forholdet med hensyn til samarbejdet med Europaparlamentet.

Under markedsdebatten i december måned behandlede vi uddannelsesspørgsmål, og der blev fra modstandernes side af fru Ritt Bjerregaard fremført den konklusion, at man var enig med rektor Mogens Fog i, at en samordning meget let kunne komme til at betyde ensretning og en forringelse af det